

## Chuông Gió

Tiểu Mai và Quân yêu nhau trong cảnh bần hàn. Một hôm, hai người đi chơi phố rẽ vào một cửa hàng thấy trong tủ kính có treo một cái chuông gió. Tiểu Mai buột miệng khen:

- Anh Quân ơi! Cái chuông gió kia xinh biết bao!

Quân nói với người yêu:

- Nếu em thích anh sẽ mua cho em.

Nhưng khi nhìn thấy mảnh giấy nhỏ dính trên chiếc chuông gió khi giá 100 nghìn thì anh ngượng ngùng nhìn Tiểu Mai và nở một nụ cười như cáo lỗi với cô.

Về nhà. Quân lấy giấy gấp một chiếc chuông gió giống hệt như chiếc chuông gió bằng bạc treo ở cửa hàng. Chiếc chuông gió ấy cũng xinh như thế, cũng sơn màu tím như thế và anh đem tặng Tiểu Mai.

Tiểu Mai đã treo chiếc chuông gió bằng giấy Quân làm tặng cô treo ở đầu giường của mình. Mỗi khi gió từ cửa sổ hé mở lùa vào, chiếc chuông gió đung đưa phát ra tiếng kêu sột soạt, khô khốc nhưng Tiểu Mai nghe vẫn thấy tiếng chuông ngân vang lạnh lót. Cặp mắt Tiểu Mai lúc này ánh lên chứa chan hạnh phúc. Cô tự nhủ: “Mình sẽ mãi mãi treo chiếc chuông gió này trong trái tim của mình”.

Số phận đẩy đưa thế nào, cuối cùng Tiểu Mai lại ko lấy Quân mà lấy Tân. Khi Tiểu Mai vào phòng riêng của hai vợ chồng, cô liền lấy từ trong tủ ra chiếc chuông gió mà Quân làm bằng giấy treo lên đầu giường.

Tân thấy vậy liền nói với Tiểu Mai:

- Cái chuông này làm bằng giấy thì treo lên làm gì?

Tiểu Mai bướng bỉnh nói:

- Nhưng em thấy nó đẹp, em cứ treo.

Tân nói:

- Chiếc chuông ấy là do Quân làm tặng em chứ gì? Thảo nào!

Tiểu Mai im lặng... Cuối cùng Tân thở dài nói:

- Thôi em cứ treo lên cũng được!

Hôm sau, Tân ra cửa hàng mua về một chiếc chuông gió được làm bằng bạc. Gió khẽ thổi chuông cũng đong đưa và phát ra tiếng kêu tinh tag, rất vui tai.

Khi con trai của Tân và Tiểu Mai lên ba tuổi, nó nghịch vật đi một quả chuông nhỏ trong chiếc chuông giấy rồi xé vụn đi, Tiểu Mai giận quá phát thẳng bé mấy cái thật đau. Thấy vậy, Tân chỉ im lặng. Anh lấy giấy ra gấp một quả chuông, cũng tô màu tím rồi xâu chỉ vào chiếc chuông gió rồi treo lên như cũ. Thấy thế, Tiểu Mai rưng rưng nước mắt, cô nói với Tân:

- Anh thật tốt với em!

Thằng con trai sợ mẹ, nên ko còn dám nghịch vào chiếc chuông ấy nữa. Nó chỉ nghịch chiếc chuông làm bằng bạc. Nó rất thích nghe tiếng chuông gió kêu tinh tang tinh tang cất lên từ cái chuông làm bằng bạc ấy.

Nghe chán, thằng bé cũng vật từ chiếc chuông bằng bạc ra một quả để chơi. Thấy thế, Tiểu Mai cũng ko đánh mà cũng chẳng mắng gì nó. Tân cũng mặc kệ. Anh cũng ko treo quả chuông đó lên chiếc chuông bạc nữa. Thế là chùm chuông bạc ấy thiếu đi một quả. Nó vẫn được treo lên đầu giường cùng chiếc chuông làm bằng giấy. Khi có gió thổi, chiếc chuông gió bằng bạc lại reo lên tinh tang tinh tang từng hồi.

Rồi ko may, nhà Tân bị hoả hoạn. Tân vội bế con và nắm tay vợ kéo chạy ra ngoài. Nhưng Tiểu Mai lại giằng tay ra và chạy vào trong nhà. Tân kéo vợ ta, Tiểu Mai lại quấy ra. Cô nói với Tân:

- Em vào lấy cái này.

Tân bảo:

- Để anh vào lấy ra cho!

Nói xong, anh xông vào căn nhà đang xông khói mù mịt để giật chiếc chuông giấy rồi chạy ra ngoài. Chẳng may, Tân vấp phải ngưỡng cửa ngã sóng xoài. Khi bò dậy được thì ngọn lửa đã cháy xém cả mặt anh.

Tân thoát ra khỏi cửa thì ngất lịm đi, nằm vật ra đất. Chiếc chuông gió được làm bằng giấy vẫn còn nguyên ko mấy may bị suy suyền. Vừa lúc đó thì đội cứu hoả đến. Ngọn lửa nhanh chóng được dập tắt.

Sau một thời gian điều trị, Tân được tháo băng. Trong gương hiện lên một khuôn mặt nhẵn nhúm toàn sẹo. Tân uất ức đâm vỡ tan cái gương. Tay anh bị mảnh kính rạch toạc ra, máu từng giọt, từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

Ra viện, Tân và đứa con bỏ đi biệt tích.

Khi đi, Tân viết lại cho Tiểu Mai một bức thư:

“Mai!

Em hãy đi tìm và sống với Quân, người mà em vẫn yêu đi! Đừng tìm anh làm gì. Em có tìm cũng ko thấy đâu. Cầu mong cho em được hạnh phúc”.

Tiểu Mai đầm đìa nước mắt, cô nói:

- Anh Tân ơi! Sao anh lại đối xử với em như thế? Em yêu anh cơ mà!

Tiểu Mai ấp cái chuông bạc vào ngực mình. Nước mắt cô từng giọt, từng giọt nhỏ xuống chiếc chuông bạc.

Mấy năm sau, Quân li dị vợ. Anh đến tìm Tiểu Mai. Thế là Tiểu Mai lại bước vào nhà Quân. Cô lại lấy từ trong túi ra chiếc chuông gió bằng bạc vào treo lên đầu giường. Mặt Quân trắng bệch ra như phủ một lớp băng giá. Quân ko muốn có một kỷ vật gì của người đàn ông khác lưu lại trong nhà anh.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ khuôn mặt Quân. Tiểu Mai thấy rùng mình. Cô lặng lẽ gỡ chiếc chuông gió xuống rồi xếp nó vào trong túi. Sau đó, cô xách túi đi ra khỏi nhà Quân. Quân gọi:

- Tiểu Mai! Em đi đâu? Ở lại đây với anh!

Tiểu Mai lạnh lùng đáp:

- Anh đừng giữ tôi lại làm gì!

Tiểu Mai lại quay về ở trong ngôi nhà của Tân. Cô lấy chiếc chuông gió làm bằng giấy và bật diêm đốt đi. Trong tích tắc, ngọn lửa đã biến cái chuông gió làm bằng giấy thành một đúm tro tàn.